

„Ce este viața voastră?” – Autor necunoscut

De fapt este greu de înțeles că oamenii obișnuiesc să sărbătorească încheierea unui an și începutul unui nou an cu atât de multă larmă și bucurie exuberantă. Ar trebui ca pentru aceia, pentru care această viață pământească este totul, să fie mai degrabă un motiv de tristețe. Cât de repede trece timpul! Nu este zguduitoare să ne gândim că viața omenească abia dacă durează o mie de luni? Și cât de repede trece o lună! Cât de iute se duce și un an! Și viața omenească? Durează șaptezeci de ani, iar la cei tari, optzeci de ani. Într-adevăr, Moise, autorul celui mai vechi psalm (Psalmul 90), are dreptate când scrie în privința vieții omenești: „trece repede și noi zburăm”.

„Ce este viața voastră?”, întreabă Iacov, acest om care insistă asupra vieții creștine practice, pe aceia dintre destinatarii epistolei sale, care vorbeau și procedau așa, ca și când ei înșiși ar dispune de viața lor. Pe ei vrea să-i lămurească el, ce biete creaturi absolut dependente de voința Altuia suntem. Acesta este un punct asupra căruia aș dori să stărui pentru moment:

Fiecăruia dintre noi îi lipsește orice drept de a dispune asupra duratei propriei vieți.

Noi nu suntem în măsură să hotărâm dacă viața noastră este scurtă sau lungă, dacă ne petrecem viața sănătoși sau bolnavi¹ sau dacă „astăzi sau mâine vom merge în cutare cetate și vom petrece acolo un an și vom face comerț și vom câștiga!” [Iacov 4.13]. În legătură cu toate acestea suntem complet dependenți de voința Altuia. Firește că aceasta este o recunoaștere amară pentru omul mândru, care stă așa de sigur de sine pe picioare. Dar să nu ne temem de recunoașterea amară! Mai bine să cerem alifie pentru ochi, ca să recunoaștem la timp ce suntem, ca degetul lui Dumnezeu să nu ne atingă pentru a ne arăta cine este El!

„Ce este viața voastră?”, întreabă Iacov și apoi dă singur răspunsul: „Este doar un abur, care se arată pentru puțin și apoi dispare” [Iacov 4.14].

Mi se pare că răspunsul arată spre două lucruri importante; odată spre *scurtime* și *nesiguranță*, apoi spre *zădărnicia* vieții omenești. Un cuvânt scurt despre ambele puncte.

Viața este scurtă. De la această realitate tristă am plecat. La această realitate nu schimbă nimic nici situația că, datorită îmbunătățirii considerabile a îngrijirii sănătății, speranța medie de viață a crescut destul de mult în ultimii ani. Oare joacă acești câțiva ani într-adevăr un rol? Odată vine *moartea* și ea *poate* să vină azi sau mâine, *în ciuda* oricărei igiene și *în ciuda* întregii științe medicale. Tu poți să-ți îngrijești trupul cum vrei. Siguranță pentru o viață lungă nu obții prin aceasta. Nesiguranța rămâne. Dacă Dumnezeu își rostește oprirea, atunci trebuie să mori. Și apoi? Atunci trebuie să te întâlnești cu Dumnezeu. „Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău!”, striga cu milenii mai înainte profetul Amos poporului Israel, pentru că acest popor, în ciuda tuturor ostentatelor Dumnezeului său, nu se întorsese la El [Amos 4.12]. Îmi aduc aminte de o adunare pe care acum un șir de ani a ținut-o cunoscutul evanghelist, generalul von Viebahn. El vorbea despre capitolul în care era citată această solicitare. Tot ce a spus el despre aceasta, nu mai știu, dar mi-a rămas de neșters această repetare: „Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău!” Chiar am citit odată despre un om care fusese condamnat la moarte din cauza unui delict grav. Un creștin a primit permisiunea să-l viziteze în noaptea dinaintea execuției. El l-a găsit pe condamnat măsurând în lung și-n lat celula sa îngustă, în cea mai mare neliniște, neîncetat. A încercat să vorbească cu el, dar n-a primit niciun răspuns, până când, nefericitul s-

¹ Că cineva se poate îmbolnăvi din cauza unei vini, aceasta este o altă problemă, la care nu ne referăm acum.

a oprit dintr-odată în fața lui și a strigat, frângându-și mâinile: „Măine dimineață la ora cinci trebuie să mă întâlnesc cu Dumnezeu!”

De ce gândul la scurtimea și nesiguranța vieții este așa de serios? - - Pentru că odată cu moartea vine ceasul când omul trebuie să-L întâlnească pe Dumnezeu. Gândește-te la aceasta, cititorule!

Viața este: „*un abur*, care se arată pentru puțin și apoi *dispare*”. „Zilele noastre pe pământ sunt o umbră”, exclamă Bildad din Șuah în cartea Iov (Iov 8.9). „Zilele mele sunt ca o umbră care se lungește și mă usuc ca iarba”, se plânge cel întristat în Psalmul 102, care, copleșit, își varsă plângerea înaintea lui Dumnezeu. Abur – umbră; unul este la fel de fugitiv și de neînsemnat ca cealaltă. Iarba care se usucă. „Îi duci ca un torent”, se roagă Moise, omul lui Dumnezeu, „sunt ca un somn – dimineața sunt ca iarba care înverzește: dimineața înflorește și înverzește, seara este tăiată și se usucă.” [Psalmul 90.5,6] Efemeritate și zădărnici într-un singur cuvânt. Așa stau lucrurile cu viața omului. Așa părere are Cuvântul lui Dumnezeu despre ea. Firește că mândria omului se revoltă împotriva acestui fapt: așa de puțină valoare să aibă viața mea? Dar eu gândesc altfel. Dragă prietene, limbajul Bibliei este într-adevăr corect și poți să mă crezi: dacă prin harul lui Dumnezeu ajungi odată să te privești în lumina Sa și în același timp să recunoști puțin din cine și ce este Dumnezeu, atunci vei da dreptate acelui limbaj. Adineori am citat un cuvânt din cartea Iov. Mai adaug unul scurt, și anume, ultimul cuvânt relatat nouă de acest om, care mai înainte nu putea să găsească vorbe destule ca să enumere propriile calități și să se așeze în lumina cea mai bună înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. (Citește capitolul 31.) Ultimul cuvânt al lui Iov, *după ce ochii săi îl văzuseră pe Dumnezeu*, a fost: „De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă”. Iar Isaia, credinciosul profet și vestitor al cuvintelor glorioase ale lui Dumnezeu, strigă în fața maiestății divine: „Vai de mine! pentru că sunt pierdut; pentru că sunt un om cu buze necurate!” [Isaia 6.5] Da, înaintea lui Dumnezeu omul nu este nimic și viața sa este deșertăciune.

Dar mai există și o altă parte. Același profet, care în prezența lui Dumnezeu și-a dat seama cu adâncă spaimă că este un om necurat și pierdut, a putut, tocmai prin gura acestui Dumnezeu, să strige cuvântul mângâietor poporului căruia trebuia să-i vestească judecata: „Pentru că ai *preț* în ochii Mei, pentru că ești *prețuit*” (Isaia 43.4). Și același apostol, care în Romani 3 descrie toată stricăciunea și starea complet pierdută a omului, a putut să vorbească în aceeași epistolă despre „preaiubiții lui Dumnezeu” și despre cei „chemați sfinți” [Romani 1.7]. Și viața unor astfel de oameni poate fi așa, încât nu numai să-L glorifice pe Dumnezeu, ci chiar încât viața lui Isus să fie descoperită în trupul lor.

Deci, situația stă așa: viața în sine este fugitivă și deșartă. Dar ea poate să devină una valoroasă prin harul lui Dumnezeu.² Temelia pentru aceasta a fost pusă pe dealul Golgota, unde Fiul lui Dumnezeu Și-a dat viața, ca omul credincios în El să capete viața eternă. Expresia „viața eternă” exclude din sine efemeritatea și deșertăciunea. Cine are această viață, acela nu este supus la moartea a doua, pierzării eterne, ci este chemat la fericirea eternă din casa Tatălui. Moartea, care pune capăt vieții sale din lumea aceasta, este pentru un asemenea om intrarea în viața adevărată, în paradisul lui Dumnezeu. Această minunată viață eternă o posedă credinciosul acum într-un vas fragil, supus vremelniciei și putrezirii, într-un trup în care el poate fie să corespundă noii sale chemări cerești și să-L glorifice pe Dumnezeu, fie că poate să-L și necinstească. Dacă viața unui creștin care trăiește pentru sine și pentru lume poate să fie numită valoroasă, aceasta s-o judece cititorul însuși.

² Că și o viață omenească poate să fie mai mult sau mai puțin *valoroasă*, vorbind pur omenește, este o chestiune în sine, cu care nu avem de-a face aici. Noi căutăm să lămurim cazul din punctul de vedere al Sfintei Scripturi.

În încheiere vreau să-i rog pe toți, pe autorul și pe cititorii acestor rânduri, să ne punem toți *în acest sens* întrebarea: „Ce este viața noastră?” Merită ea să fie trăită? Aceasta înseamnă

1. Îl cunoaștem noi pe Isus, care este „viața”, ca fiind viața noastră?
2. Îl iubim noi pe El? și
3. Îi slujim noi Lui?

Dacă aceste trei întrebări nu pot avea toate împreună un răspuns afirmativ din partea noastră, atunci ce valorează viața noastră? În legătură cu aceasta, la încheiere, să ne amintim cuvântul apostolului: „Pentru că ați fost cumpărați cu un preț, gloriificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru!” (1 Corinteni 6.20).

Titlul original: „Was ist euer Leben?”
din *Samenkörner (Neue Folge 30)* 1936, pag. 325-330.